



Mirela Necula

IUBILUȚIA



București, 2025

Coperta: *Andi Artil*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NECULA, MIRELA

Iubiluția / Mirela Necula. - București : Bifrost, 2025

ISBN 978-630-6514-55-7

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.

Copyright © 2025

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

IUBILUȚIA

P R E F A Ț Ă

Poeta bucureșteancă **Mirela Necula** se afirmă cu vigoare în poezia românească de azi, ea fiind vizibilă în majoritatea revistelor noastre literare, participă la concursuri și festivaluri de poezie de unde adună valoroase trofee ale confirmării, iar acest al zecelea volum de versuri pune în valoare cu adăugită convingere personalitatea unei scriituri care se detașează din atmosfera confuză a poeziei noastre contemporane. Cu toate că poeta Mirela Necula este de formație economist, în trebuințele spiritului său evadează din realismul aspru al cifrelor spre poezia spiritului, spre filosofie, spre muzică. Cele nouă volume de versuri publicate anterior sunt relevante nu doar pentru teme universale ale poeziei (*Iubirea un diamant în umbră; Nuferii din ochii iubirii; Iubirea mea a ocolit pământul; Beți și vinovați de iubire*), cu volumul *Iubirea cea de taina* se trece spre alte profunzimi care largesc acolada reflectării și a conotațiilor existențiale (*Raiul Trofeu; Restul e tăcere*).

Cu volumul de față, Mirela Necula se întoarce la eterna iubire, de aici și titlul acestuia, **IUBILUȚIA**. Iubirea trăită declarativ, fără excесе tensionale, însă la o intensitate aproape rectilinie în sufletul unei extravertite, care răspunde prelung în reverberații; timpul pare să fi curs în abisul absenței, în urma lui rămânând, în abstract, farmecul vitalității, dăinuind rememorat: „*Aleg să dăinui ȣipător.../ Pe același drum șezut, unde așteptări dor*” (*Aleg cât dăinui tu rost*). Iubirea din memorie rămâne *sunet al tăcerii*, fără a se stinge și se păstrează

laolaltă cu numele lucrurilor de prisos, care străbat dintr-un limbaj comun (s.n.), cu denotativul lui arid: „*Viva la noche*”/ *Da! Da! La vida!*/ *Răbdare în tăcere.../ Îmi car mutra printre toace rebele/ Ce-aș vrea să-ți fiu, să-ți fiu/ Fantezie, jertfa vieții, opiu!*” Că Mirela Necula este o poetă cu reale aptitudini imaginative, nu ne putem îndoii. Ea pune în dimensiuni metaforice iubirea declinată sensibil în sigurul ei registru – cel al devoțiunii: „*Cât iubesc? / Cât muntele de azi fără de șes...*” (*E cină în univers*).

Iată, așadar, imaginativul metaforic se anunță adesea chiar din titlu: *Din nou preacurată; Mântuită de vreme; Sunetul tăcerii; Venirea mea – dantelă și cristal* etc. În cazul acestui volum, Mirela Necula epuizează ideile sub același titlu, fără a le relua, încât fiecare poem este o identitate, un act emoțional de comunicare, de mărturisire, de constatare. Prin urmare, poemele nu impun, sub aspectul conținutului, o succesiune ordonată de un scop ideatic, ci ele își proclamă identitatea integral sub deschiderile aceluiași titlu: „*De departe să-mi spui/ Suntem sătui pe drumul cui/ Veșmânt cu feeling, cu lauri turmă/ Pe-o luntre între lumi care se scufundă în urmă.*” (*Mântuită de vreme*).

Cititorul acestui nou volum al Mirelei Necula, iubitor de poezie, constată cu satisfacție consensuală sinceritatea mărturisirii, apoi descoperă abilitățile de limbaj, de exprimare figurativă și nu se va poticni în micile inconsecvențe care privesc amplitudinea sau susținerea discursului: „*Era plâns tardiv lângă a mea pleoapă / era visare de argint, în minte calm de apă/ parcă erai Romeo, gemenu, paieta / și eu pretty Julieta...*” (*În dilema de „A Fi sau A Nu Fi”*) ori în

subliminalul unor titluri (ex. *M-am evaporat*). Poeta optează pentru titlul compozit al volumului cu argumentele poemelor din sumar și sunt nevoit să-i dau dreptate – cititorul o va face și el, la rândul lui: totul este iubire și asta e destul, ar spune și Apostolul.

Iubirea pasională nu este o continuitate, ci un etern reînceput în numele purității: „*O viață mereu - mereu imună / cu Dumnezeu la braț și cu el cunună/ totul merge înainte, iubire într-un surâs matinal / așa cum în palidele mele vise tace îngerul ideal / mângâiat sublim în austral.*” (Spre un nou început). Fiecare reînceput zidește ființa și mai curată: „*Păstrează-ți lacrimile pentru altă zi / cu aceeași noblețe egolatră/ draga luminii făptură fie încă o dată / acum ca niciodată, precurată.*” (Din nou precurată). Viața este un test al iubirii, o „alergare”, cum spune poeta: „*Nici o boare, doar pâlpâie ziua, albim/ Într-o alergare caustică ne iubim/ Și-a rămas smart ceasul, până la amin/ Peste suflele zvâcnite, mocnind/ Pe sudul aceluiași infern/ Of, cum aș vrea să nu mai fie*” (Pe o altă egalitate a iubirii). Dincolo de iubirea juvenilă – candidă, înflăcărată, posesivă – , viața își proclamă rigorile ei. *Homo sum, humani nihil a me alienum puto*, gândeau romanii fără să-și renege chiar slăbiciunile și așa gândește și Mirela Necula: „*O mână tristă pe vis, pipăi / și încerc o presupusă avangardă / „sunt om, atât, și e destul” / ești om, atât, și e prea mult / cu ideală vrajă, mă apropii să ascult*” (Ești om și e prea mult).

Chiar dacă repet constatarea de început, Mirela Necula este o poetă cu un real simț al expresivității lirice, deși s-a exprimat profesional în limbajul special al economiei,

comunică sensibil trăirile iubirii fără alunecări în erotismul banal, desuet și lasciv, iar aceasta se constată la orice nivel de lectură. Și astfel se rețin figuri de cugetare rafinate, imagini inspirate, grijă pentru limbajul poetic: *stăpân al clipelor eterne; nu știu alt înfinit în hazard; plantăm infinitul, talpă cu talpă; Plouă adânc, plouă invers* etc.

Volumul IUBILUȚIA include, la final, și o piesă dramatică a autoarei, dovadă a spiritului său dornic și în măsură de abordare și a altor formule literare; genul dramatic fiind, însă, ocolit adesea chiar de mari scriitori și aceasta pentru că el are alte exigențe dictate de derularea scenică, de confruntările în festivaluri internaționale și fiindcă are o altă textualizare decât proza, dar mai ales decât poezia, diferențe de care autoarea nu se sfiește. Astfel, numele unor dramaturgi de azi, precum Radu F. Alexandru, A. Gh. Ardeleanu, Ana Maria Bamberger, Traian Chelariu, Mircea Daneliuc, Dragomir Horomcea, Iosif Naghiu și mulți alții sunt destul de greu de concurat. Mirela Necula știe bine acest aspect concurențial și totuși se avântă curajos într-o dramă cu același orizont sentimental ca poemele care îi preced. Concepută în șase acte, evită spiritul serialelor tv. *Sunt timid, dar mă tratez* este o evidentă drama erotică, cu un conflict accentuat de interese și disculpări, cu desfășurări pătimașe sub masca inocenței, însă cu acutizări familiale ireconciliabile:

Isla : - Alo! Alo! Sunt mama lui Mateo, poți veni pentru câteva minute să discutăm?

(Când am ajuns Mateo vorbea la telefon:)

Mateo: - Nu, nu-mi pasă, analiza e făcută și e groasă!

Morena : - Ce analiză, ce e groasă, eu nu sunt gunoierul ce strânge mizeria de acasă.

Isla : - Morena, fată, îmi ești dragă, eu sunt o femeie pornita, nu vreau rău mânjit. Pe Ivy n-am îndrăgit-o, și mă bucur că a părăsit-o. În secret am obținut ADN-ul bastardului și tot în secret am ținut rezultatul lui. Mateo era așchia mea de parenție divină, și merita puțină culoare când orgoliul îi era pătat, trebuia să primească totuși o lecție. Pentru că lucrurile au luat altă întorsătură, trebuie să arăt adevărul, și spre bucuria noastră a tuturor nu-i copilul lui Mateo.

Prin urmare, cu acest nou volum, sub genericul iubirii – sentiment și rațiune de a fi Mirela Necula surprinde prin consecvență și, cu steaua destinului mereu în zenit, ea își asumă generic iubirea și o împărtășește poetic cititorilor săi ca orizont existențial, ca modalitate generoasă de a ajunge cu sens până la cap, fiindcă numai iubirea este binevoitoare, nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește, nu se bucură de nedreptate, ci numai de adevăr – cum a glăsuțit Apostolul Pavel.

Iulian Chivu

VENIREA MEA - DANTELĂ ȘI CRISTAL

*Din mulțimea de flori, eu te-am ales
atâția ani de-a rândul
ceva era, ceva vechi vota-n mine
plecau tristeți polare, și mă puteam bujora
și asemenea, gândul cu tine se încălța
„toate erau ca și-altădat
o, canon sentimental!
toate sunt ca și venirea mea - dantelă și cristal”*

*Învinsă de însuși visul meu
primesc focul inimii ce arde
...e prima dată când mătase de trecut
permite dare de viață
și pot s-o prind nedurut.*

*Solidari până și-n vers
și eu, și tu, îngeri ai aceluiași mers
două vii jucării, iubite, împăcate
cu luminile ce plâng în spate.*

*Inertă floare, eu iubesc etern
și mi-e așa bine să mă pierd în ochi tăi altfel
rămâi la ușa vechiului castel,
eu te iubesc cu acea plăcere îndrăznească, la fel.*

E CINĂ ÎN UNIVERS

*Cât iubesc?
cât muntele de azi fără de șes
și calc trecutul, cu prezentul îl îmbrac,
cu beție până la fund de dac
iar eu, fața palidă cu vorbe grăbite
duc și tac, pacea privirilor ude
când nu există soare să le zvânte.*

*E drept, sau poate nu e
ah, cărări de bucium ceresc
în paradisiacul blue...
tălăzui lumina, intens iubesc.*

*Chipul chemării știe, e cină în univers
stelele își urmează calea, aliniază sens
nu-și amintește anii ce-au durut de dor
știe, două ahotnice inimi ce se-nvârtesc
iubindu-se la fel, fatal, pe contrasens
când sunetul liniștii se consumă
simte, coboară el, luceafărul, ia vină.*

*„De strâns țin cătușele grele”
noi, cu toiagul inimii cerșim la zilele rele
clipe verzi, roșii, împleticire în grinzi
și iubirea unică dată cu mâna
de odorul care a sărutat lumina.*

*Cum mi-a fost scris să cer, să-i ofer din mers
măresc iubirea ilimitat prin vers
și chiar de va cădea curând iarna cu colți de lup
el rămâne încrustat, profundamente iubit, în al meu trup.*

ALEG CÂT DĂINUI TU ROST

*Aleg să dăinui ȋpător...
Pe același drum șezut, unde așteptări dor
Această nebunie „pe sărite”, s-a finit
S-a sinucis și ultima murdărie, exist
Unde eu, diligenta iubirii iubite
Aleg cât dăinui tu rost.*

*Voi cere socoteală și voi disciplina
Zilele mele sfiicioase întruna
Încă port caftanul puterii greoi
Unde iubirea smirună e deasupra umerilor goi
Pe sub farmec as, zbatere plată
Și o, răscoală a etății frământată”
Exist, picur într-o clipă de eter, ca niciodată.*

*Roz și cenușii, stau pe umerăș și anii mișei
Oriunde ai fi în lume, trec momentele pe șei
O, înger al așteptării vieții de om, calm și zaharisit!
O, cum eu, pașnica mulată am devenit!
Tolba ta de îndrăgostit!
Prinsă în imensitate de dor, „a lot”
Îmi ești cuvântul însuși, trup și suflet, tot.*

*„Bine ai venit, preludiu de chitară” fină
„Bine ai venit, prezent de mandolină”*

PLEDOARIE

*E liniște în eul suprem
cu un gând se supun istorii ce gem
ei știi! fără a pricepe dogme sfinte
că bătaia inimii atinge cuvinte lăcomite în cuvinte
și același iartă-mă smuls din nămoluri de minte
și se topesc, e focul gelos, sălbatic
iubesc și plâng! iubesc, haotic.*

*Ei știi! Fără a pricepe lăcomia de emoție
și nici armata de jar narcotic
răstigniți pe cruci de ață, cruciș de beție
iubesc, și plâng! iubesc, haotic.*

*Ei știi! Se dăruie iubire estivală, ostentativ
a puritate șlefuită pe treaptă înaltă
unde roșu pâlpâie și-i calm, nativ
și nimeni nu poate spune de-i cultă
și că ea e, ea e mag
atât de dulce, simplă, prag.*

SPUNE-MI SUFLETE

*Spune-mi suflete, mai poți?
să portretizezi cerul cu stele
să-ți așezi uitătura pansiv printre ele
deși porniri prăfoase te cer
și adânci cicatrice îți sunt palmier?*

*Mii de aduceri-aminte ai lăsat pradă lor, batjocorii
să-ți prefaci drumeagul în florării
săpându-l adânc, ca plugul
să nu te ardă flama mizerabililor, ca rugul.*

*Dacă ai primi un altfel de joc
mestecând aceeași cireașă amară
ai măsura uscatul cu echerul
și te-ai prinde cu eterul în năvod
ai culege în înalta dezordine verzuie
zbor spre mine, lună cetățuie.*

*Spune-mi suflet incognito
silit la cârma vremurilor hâde
în lumea mentiroso, maldito
cat mai poți, până unde?*

C U P R I N S

Prefață / 7

Venirea mea - dantelă și cristal / 13

E cină în univers / 14

Aleg cât dăinui tu rost / 15

Pledoarie / 16

Spune-mi suflete / 17

În dilema de „a fi sau a nu fi” / 18

E toamnă, doamne / 19

Ooo, oohh viață! / 20

Din nou preacurată / 21

Până-n simpatie / 22

Iubirea era răspunsul / 23

Fără vai, ce, ce... / 24

În lumea asta / 25

„M e r e u” î n v i s e / 27

Cine? / 28

Pe o altă egalitate a iubirii / 29

Cine? / 30

Viața verii / 31

Toamnă belalie / 32

Și pentru mine câteva secunde / 33

Printre imagini / 34

La porți de suflet dulce / 35

Spre un nou început / 36
Pe lângă ură iubirea a trecut / 37
Vine tiptil-tiptil crăciunul / 38
M-am evaporat / 39
Mântuită de vreme / 40
Cu sufletu-n urmă / 41
Beție de femeie / 42
Cu gura mea vinovată / 43
Sunetul tăcerii / 42
Ești om și e prea mult / 47
În dar bucuria, o aud / 48
Zbori, inimă zbori / 49
În sânul fericirii, la mine / 50
Ultimul dar / 51
Răsplată sau arvună / 52
Ce tineri eram / 53
În abundența mea de dor / 54
Nu... / 55
Juna toamnă / 56
Adevăratul nume ce-l port e iubire / 57
Ți-e sete de iubire? / 58
Din cușărul tinereții / 59
În săruturi te jelesc / 60
E timpul / 61

Sunt timid, dar mă tratez / 62

